

# A MI SZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

5. szám

## EZERNYOLCSZÁZ- HETVENEGYBEN

DRÁMA

1 felvonásban



DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA.

A DON BOSCO NYOMDA KIADÁSÁBAN  
MEGJELENT ÉS KAPHATÓ:

---

# A MI SZÍNHÁZUNK

*Ifjúsági szindarabok gyűjteménye.*



ELSŐ FÜZET:

## P Á R B A J

*Misztikus dráma egy felvonásban.*

Az őrangyal és a sátán megrázó küzdelme  
egy kárhozatába induló ember lelkéért.

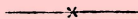


MÁSODIK FÜZET:

## A PÓRULJÁRT KÍSÉRTET

*Vígjáték egy felvonásban.*

Két különböző jellemű tanító nevelőül ajánlkozik.  
Az egyik nagy tudású ugyan, de túlszerény és félszeg,  
a másik fölületes műveltségű, de nagyhangú, dicsekvő.  
A nevetetően mulatságos események végén aztán  
mindketten elnyerik méltó jutalmukat.





# A MI SZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

---

---

Ötödik füzet  
EZERNYOLCSZÁZHETVEN -  
EGYBEN

---

SZALÉZI MŰVEK

# EZERNYOLCSZÁZ- HETVENEGYBEN

DRÁMA  
EGY FELVONÁSBAN



DON BOSCO NYOMDA  
RÁKOSPALOTA



## SZEMÉLYEK:

LAJOS, Pál abbé ősz édesapja  
LELKÉSZ, a városnegyed plébánosa  
LEROUX JAKAB, kommünárd-vezér  
KATONATISZT, az ellenforradalmi seregben  
LŐRINC, Lajos apó szolgája  
SZOMSZÉD  
KATONÁK



## SZÍN:

*Földszintes szoba, hátul ajtóval, két ablakkal. Az ablakok kertre nyílnak, a kerten túl gyárkémények láthatók. A szoba berendezése szegényes: kerek asztal, szalmaszékek. álló fogas, kandalló, azon gipsz Mária-szobor, egyszerű könyvespolc kötetlen könyvekkel, falon nagy fekete feszület két szentkép között. Az oldalfalakon is egy-egy ajtó.*



## IDŐ:

1871. május 28-a.





## I. J E L E N E T.

(LŐRINC, SZOMSZÉD),

LŐRINC *(öreg ember, parasztruhában, ül, gondolataiba mélyedve).*

SZOMSZÉD *(belép, kezében szatyor élelmiszerral. Fiatalember).* — Dicsértessék a Jézus Krisztus! Átjöttem, Lőrinc bácsi, hogy megkérdezzem: igaz-e valóban, hogy agyonlőtték őt azok a gazemberek?

LŐRINC *(fejével bólogat).* — Sajnos, igaz! Az asszoá-úton történt. Őt papot végeztek ott ki s mikor elvonult a csöcselék, a mi aranyos Pálunk odament, hogy megáldja a vértanúk holttestét. A vadállatok meglátták, visszarohtak s egy perc múlva szegény Pálunk is ott vonaglott haldokolva az út porában. Ott ömlött ki drága vére, hogy sárrá keveredjen az utca porával. Többet nem tudunk róla, de hogy meghalt, az bizonyos! Hej szomszéd, ezt nem gondoltuk volna! Mikor túszként elcipelték, azzal vigasztaltuk egymást, hogy rövidesen hazatér hozzánk. Hisz itt a negyedben mindenki szerette, mert olyan volt, mint egy valóságos szent! Mindenkiel csak jót tett! *(Távoli puskaropogás hallatszik)*



SZOMSZÉD (*ijedten*). — Oh Uram Istenem! Megint kezdik!

LŐRINC (*izgatottan felugrik*). — Bosszuljátok meg az ártatlan áldozatokat, Verszáj hősei! Legyetek az Isten ostora!

SZOMSZÉD (*csillapítja*). — Csendesedjen le, Lőrinc apó, az Istenért! Hiszen olyan rettenetes a kiontott vér! Olyan a környék, mint egy óriási vágóhíd. A városháza mögötti patak víze egészen vörös és szinte gőzölög a vértől. Borzasztó! Oh szegény ártatlanok!

LŐRINC. — És mindnyájuk közt a mi édes Pálunk a legártatlanabb! Valódi szolgája Istennek! Színarany volt a szíve. Mindenét szétosztogatta a szegények között, neki jóformán semmije sem maradt. És mégis meggyilkolták! A fenevadak! Vagy talán azt hiszi, emberek ezek? Gonosztevő zsványok! Megölnek egy szegény védtelen papot, a környék jótevőjét, aki utolsó ingét is elajándékozta a szűkölködőknek! Barátom, vétkezik az az ember, aki irgalmas e söpredéknéppel szemben! Olyan kegyetlenül kell kiírtani őket, amilyen rémes kegyetlenséggel ők mészárolták le ártatlan áldozataikat!

SZOMSZÉD. — Tökéletesen igaza van, Lőrinc bácsi! Elvetemült gonosztevők! Istenem! Ha az ember jól meggondolja, hogy mit is cselekedtek! Megölték a vidék szentjét, azt a nemeslelkű papot, aki tele marokkal szórta szét aranyát köztük! Szegény ősz édes apja! Nem is volna csoda, ha fájdalmában megőrülne!

LŐRINC. — Most már nyugodtnak látszik, ámbár . . . ki tudja? Eleinte nem beszélt, magába roskadva sírt.

Azt hittem, a bánattól megnémult. Egyszerre kitört belőle a fájdalom, rémesen üvöltözött, borzasztó átkokat szórt a gyilkosokra. Azt gondoltam: tisztára elvesztette az eszét. Irtózat volt hallgatni kétségbeesett jajgatását. De végre kimerült. Erőtlenül rogyott abba a székbe. Akkor átvittem a másik szobába (*balra mutat*), most is ott alszik. Még álmában is reszket az egész teste. Azt várom, hogy felébredjen.

**SZOMSZÉD.** — Szegény Lajos apó!

**LŐRINC.** — Az idén tavasszal múlt tizenöt éve, hogy Párisba jött. Akkoriban halt meg a felesége és ő élete hátralévő részét a fiával akarta együtt tölteni, akire módfelett büszke volt. Lehetett is! Tisztább szívű, jobb, nemesebb lelkű embert elképzelni sem tudok. Valóságos szent volt. És ilyennek ismertem gyermekkorra óta. Kivétel nélkül mindenki szerette. Édesapja jó módú gazdaember volt. Mikor özvegyiségre jutott, eladta vagyonát és feljött ide Párisba. Fiát papnak neveltette. Igazán rendkívüli módon szerették egymást. Egy lélek volt két testben az apa és fia. És most meggyilkolták őt! Oh, ez irtózatos! Éreztem én ezt régóta, tudtam, hogy nem lesz jó vége. Előre megsejtettem a bajt. Sokat zúgolódtam, zsörtölődtem, mikoriban idejöttünk, e rongyos csöcselék közé. De Lajos apó keményen megdorgált. Azt mondotta: annál nagyobb lesz az öröme Pálunknak, minél szegényebb emberekkel tehet jót. Oh édes Istenem! Hogyan tűrhetsz el ekkora égbe kiáltó gazságot! (*zokog*)

**SZOMSZÉD** (*sóhaj*). — Bizony, nehéz napok szakadtak ránk!

LAJOS (*belülről*). — Lőrinc!

SZOMSZÉD. — Hallotta? Lajos apó kiáltott.

LŐRINC. — Engem hív. Már fölébredt. Kérem, kedves szomszéd, legyen olyan jó, menjen most el; félek, hogyha itt látja magát, újra eszébe jut minden és előlről kezdődik a szenvedése. De kérem, ne vegye zokon a szavaimat!

SZOMSZÉD. — Isten ments! Nagyon jól megértem az aggodalmát, Lőrinc bácsi. Isten vele! Megyek már!  
(*el*)

## II. J E L E N E T .

(LŐRINC, LAJOS).

LAJOS (*fekete ruhában, roskadozva vánszorog be*).

LŐRINC (*eléje siet, támogatja*). — Nos, jobban érzi magát?

LAJOS (*szomorúan legyint*). — Aludtam ugyan, de szörnyű álmoképek gyötörtek. Láttam a fal mellé állított foglyokat, hallottam a puskadörrenéseket . . . Oh, még álomnak is rémes! Úgy érzem, rögtön megfulladok . . . (*leül*).

LŐRINC (*pohár vizet nyujt neki, Lajos iszik*). — Úgy! Ez jó lesz.

LAJOS. — Igen, köszönöm. (*figyel*) Mintha csönd volna a városban.

LŐRINC. — Úgy hírlik, a pérlaszé-temetőnél az ellenforradalmárok győztek.

LAJOS. — Szép . . . de mit ér ez már nekem! Itthon

is csönd van minálunk. Csak a madarak dalolnak a kertben vidáman, ostobán. A virágok is nyílnak, a napsugár is úgy ragyog, mint azelőtt . . . A természet érzéketlen az én kegyetlen fájdalom iránt . . .  
*(sírva fakad)* Óh én drága édes fiam! Aranyos fiacskám! Sohse látlak többé! *(Rövid szünet)* Járt-e valaki nálunk, mialatt én aludtam?

LŐRINC. — András volt itt, a szomszédunk.

LAJOS. — Az, aki a sarkon lakik? Ismerem. Be sokszor megsegítette a családját a mi drága Pálunk! Ősz apját is bejuttatta a városi szegényházba.

LŐRINC. — Reggel meg a plébános úr is itt volt.

LAJOS *(haragosan)*. — Ne jöjjön ide többé! Nem kívánom látni!

LŐRINC. — De hát miért? Bizony illenék, hogy jól fogadjuk, őszinte barátja volt a mi édes Pálunknak. És a legigazabb vigasztalást csakis ő hozhatja házukba.

LAJOS. — Talán megígérte, hogy visszajön?

LŐRINC. — Azt mondta, nemsokára újra itt lesz.

LAJOS. — Hát csak jöjjön! Az igaz, hogy fiamat nagyon szerette. De a vigasztalása nem kell! Csak tartsa meg magának! Egészen bizonyos, hogy a keletes szavaival csak bösz káromkodásra ingerelne. Nem tudnám nyugodtan végighallgatni, hogy Istenről beszéljen nekem. Mert én már nem tudok a jóságában hinni! Te is mehetsz! Hagyj magamra!

LŐRINC *(szó nélkül, leverten el)*.

## III. J E L E N E T.

(LAJOS *egyedül*).

LAJOS (*keserűen*). — Micsoda élet vár ezentúl reám! Milyen kínosan fognak telni az órák, a napok, különösen éjjel! . . . Beh jó volna rövidesen meghalni! De hát ki tudja, meddig kell még hurcolnom ezt a keserves életet . . . aminek többé semmi értelme, semmi értéke! Fiamat megölték az emberi bőrbe bújt fenevadak . . . Oh, ha kedvemre kitölthetném rajtuk a bosszúmat! Hej, de belegázolnék az arcukba! Kitaposnám a lelküket, azt a rongy, gaz lelküket! Oh, ha rám bíznák őket, egy szálíg kiírtanám mind! Egyetlen egynek sem kegyelmeznék! Irgalmatlanul leöldösném őket! Ilyen emberek számára nincs bocsánat! De mit is beszélek! Hisz' ezek nem is emberek! Vérszomjas tigrisek, a pokol szülöttei, valóságos ördögök! (*jobboldali ajtón kopogtatnak*) Aha! Itt a plébános! Hát csak hadd jöjjön! Szabad!

## IV. J E L E N E T.

(LAJOS, LELKÉSZ).

LELKÉSZ (*belép*). — Kedves fiam! Hogy' érzi magát?

LAJOS. — Igazán hálás vagyok és köszönöm, hogy eljött, de megbocsájt és megért, ha azt mondom:

a legjobban érzem magamat egyedül. Még az emberek részvéte is fáj, pedig jól tudom, hogy ön szerette fiamat. Bocsásson meg plébános úr!

LELKÉSZ. — A világért sem akarok terhére lenni! Megyek is már! Egy szavam van csupán, kérem hallgassa meg azt és már itt sem vagyok.

LAJOS. — Nagyon szívesen, plébános úr!

LELKÉSZ. — Tudom, hogy az ön fia valóságos szent volt és mint vértanú halt meg. Vigasztaló szavam rövid, de őszinte szívből fakad és csupán ennyi: Örvendezz, boldog apa, mert fiad az égben van!

LAJOS (*dühösen*). — Az égben! Persze! Ezt tudtam! Vártam is ezeket a nagyképű, üres, kenetes szavakat! Hát lehet, hogy önnek igaza van, plébános úr, de én ezideig csak annyit tudok, hogy fiam kint fekszik az utcán, valami ronda gödörben és testét húsz-harminc golyó lyuggatta át. Ott hever a saját megaludt vérében. Sajnos, én csak ezt a drága és rettenetes hullát látom, de azt a bizonyos vértanúpálmaágat sehogysen bírom fölfedezni a kezében. Azok a bitangok, akik belelőkték holttestét a hevenyészett gödörbe és földet meg köveket dobáltak rá, azok a gonosz latrok kiölték szívemből a hitet. Nem, nem, plébános uram! Nekem hiába beszél! Nincs mennyország, nincs túlvilág! Mikor az a kegyetlen sortűz eldőrdült, az ég épen olyan vidáman és derülten ragyogott, mint most. Nem hasadt meg, hogy villámaival lesújtson a gaz gyilkosokra. Épen olyan kegyetlen az Ég is, mint az emberek. Én gyűlölöm ezt az Eget és nem félek a haragjától. Azt sem bánom, ha lesújt rám a bosszúja. Legfel-

jebb meghalok, az pedig csak megváltás lenne nekem. Most pedig átkozzon meg ön is, plébános úr! (*leborul az asztalra, sir*).

LELKÉSZ. — Oh nem, fiam! Nem teszem. Inkább együtt sírok önnel! Nagyon is megértem a kifakadásait és átérzem mérhetetlen fájdalmát. Nem veszem zokon a szavait és tudom, hogy Isten is megbocsájtja azokat. De azt is tudom, hogy ott fenn, a boldogok honában az ön szent mártírfia most mélyen szomorkodik gyászoló apja miatt.

LAJOS (*hangosan fölzokog*). — Oh lelkiatyám, bocsásson meg! A rettenetes csapás megfosztott eszemtől, nem is tudom, mit beszélek. Igen, önnek igaza van, plébános úr! Az én drága fiam, édes egyetlen Pálom odafent van az égben, hiszen egész élete tiszta szentség volt. De mi lesz velem? Megörjít a borzasztó fájdalom, hisz' oly nagyon szerettem őt! És most mindennek vége! Megölték, eltemették, nincs többé! (*sir*).

LELKÉSZ. — Csak sírjon, kedves barátom! A könnyek megenyhítik a bánatot, könnyítenek a fájdalomán. Beszéljünk csak minél többet a kedves halotról, hogy minél többet sirathassa! De ne felejtse el, hogy a szent vértanú látja önt és az ön fájdalomán kesereg. Mert a fia sorsán nem szomorkodnia, hanem inkább örvendeznie kellene, hiszen Isten a legnagyobb jutalomban részesítette őt: szent vértanúságot ajándékozott neki. Figyeljen rám, öreg barátom! Most nem a pap szól önhöz, hanem a régi jóbarát, aki a javát akarja. Úgy érzem, hogy a megdicsőültnek a szelleme itt lebeg körülöttünk,

sőt a hangját is hallom. Azt mondja önnek: „Apám, végy erőt fájdalmadon, az én irántam való szereteted miatt ne vétkezzél Isten ellen, aki boldoggá tett engem! Múlják el szíved keserősége, gondold meg, hogy én továbbra is itt vagyok melletted, noha nem is látsz engemet testi szemeiddel. Imádkozzál az Úr Jézus szent feszülete előtt, Ő, a világ Megváltója biztosan meg fog vigasztalni és erőt is ad hozzá, hogy elviseld a nagy és kemény megpróbáltatást. Ne feledkezz meg róla, hogy keresztény vagy, szeresd Istent úgy, mint ahogy én szeretem, hogy egykor, ha érted is eljön a halál, idefönt találkozhassunk és örvendhessünk az égben.“ Így hallom én beszélni az ön kedves fiát, Lajos apó és hiszem, hogy ön méltó lesz a szent vértanúhoz.

LAJOS. — Igaz volna mindez? Oh lelkiatyám, ha biztosan tudnám, hogy ez csakugyan úgy van . . .  
(*távrolról puskaövések hangja hallatszik*).

LELKÉSZ. — Istenem! Még mindig gyilkolják egymást az emberek!

LAJOS (*eszelősen*). — Katonafegyverek szólnak! Persze! Igen! Leverték a kommünt! Csak hadd veszzenek a gonoszok! Irtsák ki őket egy szálíg irgalom nélkül!

LELKÉSZ (*fájón*). — Szegények! Hisz félrevezették, fellázították őket! Inkább szerencsétlenek, mint gonoszok.

LAJOS. — Hogyan, plébános úr? Ön talán sajnálja őket? Vagy talán meg is tudna bocsájtani nekik? Én nem! Akasztófára valamennyit! Ez az egyetlen méltó büntetésük!



LELKÉSZ. — Oh fiam, ne beszéljen így!

LAJOS. — Ha tőlem függne, egynek sem kegyelmeznék! Rakásra gyilkoltatnám valamennyit! Mindet, kivétel nélkül! Még az asszonyokat és gyerekeket is! Megölték a fiamat, a szentet, a jót, a nemeslelkűt, aki csupán csak őértük élt, őérettük dolgozott, imádkozott! Megölték, mint egy kóbor ebet! Ide nézzen! (*kinyitja a szekrényt*) Ez volt a kalapja, ez volt a ruhája! Kopott, szegényes, majdnem hogy rongyos! Hiába magyaráztam neki, hiába kértem, hogy vásároljon magának másikat! Amíg éhezők, nyomorgók vannak a világon — mondotta — addig jó lesz nekem a kopott ruha is. És ezek a hálátlan bitangok megölték őt! Le kell gázolni őket, irtózatossággal kell bosszút állni rajtuk! Ki kell irtani ezt az átkozott fajtát, hogy hírmondója se maradjon!

LELKÉSZ (*fejét csóválva*). — Szegény ember! Igazán sajnálom önt! Ha nem volnék pap, elmennék, hogy soha többé ne is találkozzunk az életben. De mint lelkipásztora, köteles vagyok még egyszer szólni. Gondolja meg jól, Lajos apó, hogy az Isten, aki mindnyájunkért szörnyű kínhalált halt a Kálvárián, még a leggonoszabb ellenségeinek is megbocsájtott, mert Ő az irgalom és a megbocsájtás Istene! Ne feledje el, hogy ezt a Megváltó Istent az ön vértanú fia földöntúli szeretettel mutatta be titokzatos áldozat gyanánt naponta a szent misében és ön ezt a szerető, irgalmas Istent örült dühében a legszegenyesebb gyalázzal illeti! Jusson eszébe, hogy az ön szentéletű vértanú fia utolsó perceiben az

Údvözítő magasztos példaadása szerint megbocsájtott hóhérainak! Őn pedig tajtékzó gyűlöletében helyesli az újabb gyilkosságokat, amik talán jogosak lehetnek emberi szempontból, de utálatosak Isten és az Údvözítő Úr Jézus előtt, mert az emberi szív legnemtelenebb érzéséből: a bosszúvágyból fakadnak! Tudja meg tehát, kegyetlen szívé apa, hogy ha az ön szentéletű mártírfia élne és ő volna bírása azoknak, akiket a vak bosszúvágy most halomba gyilkoltat, egészen biztosan megkönyörülne rajtuk és nem engedné kivégezni őket, hanem igenis megbocsájtana nekik! Ezt akartam önnek utoljára mondani! Isten vele! (*el*).

LAJOS (*megrendülve*). — Fiam! Fiam! Te valóban szent voltál! És én . . . én . . . megrögzött bűnös vagyok! Igaza van ősz barátomnak, te bizonyára imádkoztál a gyilkosaidért! De mit tegyek én . . . ?

LELKÉSZ (*visszajön*). — Imádkozzék ön is! Az visszaadja lelke nyugalmát! (*végleg el*).

## V. J E L E N E T.

(LAJOS *egyedül*).

LAJOS. — Imádkozzam? Én? Ha tudnék! A múlt éjjel is próbáltam, de sehogysem ment! Szívem tele volt haraggal és gyűlölettel . . . Mégis . . . megpróbálok . . . hátha most sikerül . . . (*előveszi olvasóját és a feszület elé térdel*) Miatyánk . . . ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön

el a Te országod, legyen meg . . . legyen meg . . .  
 Jaj, nem bírom kimondani! (*szünet, önmagával  
 küzd*) legyen meg . . . (*erőt vesz magán*) legyen  
 meg a Te akaratod, miképen mennyben, azonképen  
 itt a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg  
 nekünk ma; és bocsásd meg a mi vétkeinket, mi-  
 képen mi is meg . . . meg . . . (*elejti a szent olva-  
 sót*) Nem megy! (*indulatosan föláll*) Fiam megbo-  
 csájtott a hóhérnak, azt mondja a plébános! Elhiszem,  
 ő megtehetette, hiszen valóságos szent volt. De én!  
 Én nem bírom! Én képtelen vagyok erre! Hiába,  
 nem tudok imádkozni! Végem van! Hitemet, re-  
 ménységemet, mindenemet elvesztettem! (*Leroux  
 Jakab megjelenik a középső ajtó küszöbén — a  
 kerten át jött be a házba*).

## VI. J E L E N E T.

(LEROUX JAKAB, LAJOS).

JAKAB (*lihegve*). — Rejtsen . . . el . . . uram! . . .

Adjon . . . menedéket!

LAJOS (*meglepetve*). — Oh! Kicsoda maga?

JAKAB. — Szegény üldözött menekülő. Ellenségeim  
 elveszítették nyomomat. Senki sem látta, hogy ide  
 bejöttem. Biztonságban lennék itt, ha ön megkö-  
 nyörül rajtam. Ne üzzön el, jó ember! Rejtsen el  
 valahová!

LAJOS. — Aha! Egy forradalmár!

JAKAB. — Egy szegény legyőzött, aki életéért kö-

nyörög. Kegyelem, jó uram! Úgy vadásznak rám a verszájjiak, mint az erdő fenevadjára. De ebben a paszomántos egyenruhában nem menekülhetek tovább. Ahogy kiteszem a lábomat az utcára, végem van. Elfognak, a fal mellé állítanak és kész vagyok. Menekülésem közben megláttam ezt a magányos házat, a félreeső kertet és föltűnés nélkül, észrevétlenül bejutottam. Az öreg emberek mindig jószívűek. Ugy-e, ön sem fog elárulni engem? Ne tartson gonosznak, uram! Én nem vettem részt a tegnapi kivégzésekben. Könyörüljön rajtam, uram! Engedje meg, hogy elrejtőzhessem valami sarokban! Csak egy napra, uram! Holnap aztán tovább megyek. Hiszen úgy lehet, önnek is van valakije a harcolók között, fia vagy testvére! Annak a szeretetére kérem, legyen irgalmas hozzám! *(összekulcsolt kezekkel esdekel).*

LAJOS. — Testvérem nincs, de fiam . . . az volt! Egyetlen fiam volt! Te ölted meg, gaz lator! Tűsz volt a szerencsétlen, de te és gonosz cimboráid lelőttétek!

JAKAB. — El vagyok veszve! Meneküljünk innen! *(indul).*

LAJOS *(elébe áll).* — Jól mondd: el vagy veszve! Rád uszítom üldözőidet! Halál rád, lator!

JAKAB. — Higgye el, én ártatlan vagyok! Nem vettem részt a vérengzésekben! A barrikádokon harcoltam csak. *(eléje térdel)* Kegyelem, uram!

LAJOS. — Nincs kegyelem! Pusztulj el, gazember! Ha vérkönyvet sírnál, még úgy sem indíthatnád meg a szívemet! Kezemben vagy és én rajtad bosszulom meg szegény fiam életét! Rossz helyre kerültél!

Lógni fogsz, bitang! (*kinyitja a ruhaszekrényt*) Lá-  
tod ezeket a szent ruhákat? Ha csak rájuk pillan-  
tok is, határtalan düh és örült gyűlölet fog el. Hogy  
én kegyelmezzek? A fiam gyilkosainak? Hohó!  
olyan nincs!

JAKAB (*fölkáll*). — Ahogy tetszik! Végezzen hát ve-  
lem! Bánom, hogy ennyire megaláztam magamat!  
Ha már annyira szomjazza a véretem, hát tudja meg,  
hogy jó fogást csinált velem. Lőrú Jakab vagyok,  
Verszájj réme.

LAJOS (*ámulva*). — Micsoda?

JAKAB. — Igen, én vagyok! A vértörvényt nem sza-  
vaztam meg, mert ösztönszerűleg gyűlöltem azokat,  
akik Isten ellen támadnak. Egyedüli bűnöm az, hogy  
a megtorlásról szóló törvényhez hozzájárultam és  
vitézül harcoltam a verszájjiak ellen. Ennyi az egész.  
Hadd lakoljak érte! Egy dolog fáj csak: az önök  
utálatos képmutatása! Az ön fia pap volt, Isten  
szolgája, föltételezem tehát, hogy ön is jámbor és  
ájtatos volt — persze csupán kívülről. Mert önök csak  
fitogtatják a vallásosságot, csak színleg hívei az ár-  
tatlanul keresztre feszített Krisztusnak, belül a szí-  
vük tele van vérszomjas bosszúval! Ez az önök  
kereszténysége! Sírnak, jajgatnak a saját hallotta-  
ikért, de kegyetlen lélekkel gyilkolnak le minket,  
mikor fordult a kocka. Önök egy szikrával sem  
különbek, mint mi és mégis jámbor keresztények-  
nek nevezik magukat!

LAJOS (*szégyenkezve*). — Erős szavak . . . de igaza  
van! A plébános úr is ugyanígy beszélt!

## VII. JELENET.

(*Előbbiek, LŐRINC*).

LŐRINC (*a kert felőli ajtón belép*). — Katonák veszik körül a házat! Menekülőket keresnek! (*megpillantja Jakabot*) Oh! Hát ez, kicsoda?

LAJOS. — Hagyj magunkra, Lőrinc! (*Lőrinc rögtön távozik*). Igen, a plébánosnak igaza volt! Érzem, hogy drága Pálom megbocsájtana!

JAKAB. — Tehát ütött a végóráim! Meg kell halnom! Édes jó feleségem! Szegény kis gyermekeim! Isten veletek! Bátorság! Most már úgyis mindegy! Sor-som betelt!

LAJOS (*fölkapkodja a papi ruhát, kalapot és átnyújtja Jakabnak, másik kezével a jobboldali ajtóra mutat*). — Siessen abba a szobába és öltözzön át! Az egyenruhát dugja el jól!

JAKAB (*meglepetve ámul*). — Én . . . ? Én . . . ?

LAJOS (*erélyesen*). — Siessen! Minden pillanat drága! (*Jakab el*) Oh fiam, édes Palkóm, úgy-e, te is így cselekedtél volna? Hisz te a legméltóbb szolgája voltál Istennek! Ki tudja, ez az ember talán gyilkosaid egyike? De téged és az Úr Jézust követem: megbocsájtok neki. A te szent ruhád által mentem meg életét, én drága fiam, Istennek dicső vértanú szentje!

## VIII. JELENET.

(LAJOS, KATONATISZT, KATONÁK).

TISZT (*katonákkal háta mögött, kert felől belép — pihelve*). — Bocsánat, uram! Egy kommünárdot keresünk, fontos vezérembert, aki itt lappang valahol a környéken. Figyelmeztetem, hogy még annak is jaj, aki rejtegeti vagy elősegíti menekülését! Feleljen hát őszintén: itt van-e az ön házában?

LAJOS. — Én senkit sem rejtegetek házamban, uraim! Tessék, kutassák át a lakást tetszésük szerint!

TISZT (*körültekint — szeme hosszasan pihen a feszületen, szentképeken — kissé röstelkedve*). — Bocsánat... uram... nem akartam megsérteni... de...

LAJOS. — Oh uraim, szívesen körülvezetem önöket a házamban! Legyen nyugodt, tiszt uram, senki jobban nem gyűlölheti a kommünárdokat, mint én! Bárcsak az én kezeim közé kerülnének! (*nyílik az ajtó, megjelenik Jakab papi ruhában. A katonák láttára meghökken, de Lajos bemutatja a tisztnek*) A fiam. Együtt lakunk e házban békés csendességben. Semmi közünk a zavargásokhoz.

TISZT (*levéshi sapkáját*). — Bocsásson meg, tisztelendő uram és ön is, uram, bocsássa meg alkalmatlankodásunkat! (*sapkáját feltéve, tiszteleg*) Isten velük, uraim! (*katonákhoz*) Indulj! (*katonákkal el*).

LAJOS. — Hála Istennek!

## IX. JELENET.

(LAJOS, JAKAB).

JAKAB (*térdre borul mély meghiúsultsággal*). — Uram . . . ezt . . . sohasem fogom elfelejteni . . . Oh, hogyan . . .

LAJOS (*közbeváág*). — Jó-jó! Elég! Ebben a ruhában bátran mozoghat, senki sem fogja fölismerni. De most távozzék és hagyja el rögtön e házat!

JAKAB. — Oh, uram . . . ! (*szinte esze nélkül, boldogan el*).

## X. JELENET.

(LAJOS, *egyedül*).

LAJOS (*fölveszi az imént leejtett szent olvasót*). — Hála néked, jószágos Isten! Most megint a régi vagyok! Szívembe visszaköltözött a hit, a remény és a szeretet. Drága fiacskám, úgy-e meg vagy elégedve ősz apáddal? Jöjj, vidd föl az égbe az imámat, most már egészen! (*letérdel, folytatja a Miatyánkot*) Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképen mi is megbocsájtunk az ellenünk vétetteknek. És ne vigy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Amen.

V É G E





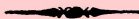


HARMADIK FÜZET:

## A JANGCEKIANG PARTJAIN

*Dráma három felvonásban.*

Ez a pályadíjat nyert színmű a kínai missziók életét varázsolja a néző szemei elé. A hittérítő pap önfeláldozó, határtalan szeretete mindenkit meghódít és még a kis kínai fiúból is bámulatra méltó hőst nevel, aki áthatva az Isten iránti lángoló szeretettől, a szentségtörő gonosz kezek merénylete ellenében megvédi a legméltóságosabb Oltáriszentséget és vele együtt a misszió templomát, házát, vagyonát.



NEGYEDIK FÜZET:

## A L I B A

*Énekes vigjáték két felvonásban.*

A szentelen és fufangos tolvajokkal szemben áll a becsületes károsult, akit a tolvajokkal egy húron pendülő bíró már -már elítélne, mint rágalmazót, de az utolsó pillanatban váratlan fordulatot vesznek az események és az nevet igazán, aki utoljára nevet.



ÖTÖDIK FÜZET:

## EZERNYOLCSÁZHETVEN- EGYBEN

*Dráma egy felvonásban.*

A francia kommün idejében játszódik le a történet és valóságos megdicsőítése a keresztényi megbocsájtásnak.



HATODIK FÜZET:

## BÍRÓ ELŐTT

*Énekes vigjáték egy felvonásban.*

A cigány, mint panaszos, a parasztleány, mint vádlott áll a bíró előtt. A kacagtató jelenetek egész sora után fordul a kocka: kiderül a leány ártatlansága, a tolvaj cigány pedig tömlöcbe kerül.



*Ez az első hat szindarab kizárólag fiú szereplőket foglalkoztat. Leányoknak való szindarabokat a későbbi számokban adunk ki.*



Megrendelési cím: Szalézi Értesítő Rákospalota,  
Clarisseum.